

(5) Jacoba Maria Jansen (Comie), geb. 1826, overl. 1898. Dochter van Marinus Jansen (3) en Tanneke van Drongelen. Zij huwde op 16 mei 1849 met Jan de Smidt, bakker in Terneuzen, geb. 22 9-1822). De familie De Smidt telde zovele zeevarenden die op zee waren omgekomen dat de vrouwen, moeders en zusters de jongens bezworen, een werkkring aan land te zoeken. Enkelen van hen begonnen een bakkerijbedrijf. Jan de Smidt is in zijn latere jaren blind geworden. Aan zijn foto is dit al enigszins zichtbaar. Van Maria de Smidt (10) weet ik dat haar grootmoeder een hekel had aan haar voornaam Jacoba. Zij uitte de wens dat haar nakomelingen, indien deze dezelfde voornamen kregen, bij hun tweede naam genoemd zouden worden. Vandaar dat wij haar kleindochter in Terneuzen kennen onder de naam Marie. Marie heeft nog een leunstoel in gebruik van Jacoba Maria Jansen, evenals een bijbeltje in groenfluwelen omslag met een slot van goudsmeedwerk dat een harp voorstelt.

Jacoba Maria de Smidt-Jansen is overleden aan diabetes. Haar jongste zoon Jan Reinier Hendrik heeft zijn moeder altijd trouw verpleegd. Hij heeft haar vaak gedragen, omdat zij zowat niet meer lopen kon. Uit het huwelijk van Jan de Smidt en Jac. Maria:

Jannis (1850-1914) Hij huwde met Johanna Pothoven. Zijn vrouw schijnt een stugge natuur te hebben gehad. Jannis en tante Jans dreven een stoffenzaak in de Noordstraat in Terneuzen. Die zaak bestaat nu nog. De inwoners hadden een liedje gemaakt op hun stoffenwinkels:

Alles gaat naar Broekman toe
want bij Donse zijn we 't moe
en bij Smidt is 't ook niet duur
maar die juffrouw kijkt zo zuur
Tararaboemdieeee.....

Kinderen uit dit huwelijk: Maria, geh. geweest met Gerlof Halbersma, Rens, Jo, geh. met G. de Ridder, Constance, geh. met Jacobus van Sprang. De laatste was juwelier.

Vervolg kinderen J. de Smidt en J.M. Jansen (5)

<u>Tanneke</u>	(1851-1857)
<u>Jozina</u>	(1852, jong gestorven)
<u>Jacobus Thomas</u>	(6) (1853-1937)
<u>Marinus</u>	(1855, jong gestorven)
<u>Marinus Reinier</u>	(1856-1860)
<u>Tanneke Jozina</u>	(1857-1929)

Tanneke Jozina was zeer geliefd om haar bijzondere karaktereigenschappen. Zij stond altijd klaar voor anderen. Toen zij nog jong was had Tanneke een aanbidder. Een huwelijk zat er echter niet in omdat de jongeman katholiek was. Vele jaren later heeft hij op zijn sterfbed naar Tanneke gevraagd en zij is gekomen.

In haar laatste levensjaren werd Tanneke door suikerziekte zo mager dat zij altijd hooggesloten japonnen droeg met een col. Kinderen waren bang voor haar en noemden haar een toverheks. Op een keer reed zij met haar rijtuigje naar het kerkhof om het graf van haar vader te bezoeken. Zij passeerde daarbij de woning van mevr. Moggré, de schoonmoeder van haar nichtje Helena. De koetsier kreeg een verzoek om te stoppen. Toen mevr. Moggré met haar kleindochtertje op de arm naar het rijtuig liep, stak het kind sponvaan de armpjes naar Tan uit. Deze was blij en ontroerd. Ze zei: "Dat is het bloed dat spreekt".